

ADVENDIAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Mi5 ,1-4a)

Lugemine prohvet Miika raamatust:

Sina, Petlem Efrata, kes sa oled küll väike Juuda sugukondade seas, ometi tõuseb sinu keskest Iisraelile valitseja. Tema on pärit igiaegadest - päevadest, mis ammu on möödunud. Ja Issand jätab Iisraeli vaid üürikeks ajaks, kuni sünnitaja on sünnitanud. Siis pöörduvad tema järelejäänud vennad tagasi Iisraeli laste juurde. Ja Valitseja tõuseb ja hoiab neid karjasena Issanda väes ja Jumala nime ülevuses. Sel ajal jäävad nad elama ega pea enam kartma, sest Issanda vägevus laiub kuni maailma äärteni. Ja tema on see, kes toob rahu. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps80 , 15-16. 18-19 R:4)

R: Issand, lase oma pale paista meie üle.

Sina, Iisraeli karjane, kuulata,
kes sa troonid üle keerubite.

Ärata oma vägevus
ja tule meile appi.

R:

Taevavägede Jumal, pööra end jälle meie poole!

Vaata taevast alla ja näe!

Külasta seda viinapuud ja seda viinamäge,
mille sinu parem käsi on istutanud.

R:

Sinu käsi kaitsku meest su paremal käel,
inimesepoega, kelle sa oled teinud tugevaks sind teenima.

Hoia meid elus ja me hüüame appi sinu nime,
me ei pöördu sinust enam kõrvale.

R:

(Teine lugemine He10 ,5-10)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Kui Kristus tuleb maailma, siis ta ütleb: "Tapaohvrit ja roaohvrit sa ei tahtnud, aga sa oled teinud mulle ihu. Põletusohvrid ja patuohvrid ei olnud sulle meelega järgi. Siis ma ütlesin: Vaata, ma tulen - rullraamatus on minust kirjutatud - tulen tegema Sinu tahtmist, mu Jumal!" Ja ta ütleb kõigepealt: "Tapa- ja roaohvrit, põletus- ja patuohvrit sina ei ole tahtnud ega ole need olnud sulle meelega järgi, ehk need küll toodi seaduse kohaselt." Aga siis ta ütleb: "Vaata, ma tulen tegema sinu tahtmist!" Ta teeb lõpu esimesele, et panna kehtima teine. Sellessamas tahtmises oleme meiegi pühitsetud Jeesuse Kristuse ihu ühekordse, kuid igavesti kehtiva ohverdamise läbi. See on Jumala Sõna.

(Evangeelium Lk1 ,39-56)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Neil päevil asus Maarja teele ja läks rutuga ühte linna Juuda mägismaal. Ta tuli Sakarjase kotta ja teretas Eliisabetti. Ja sündis, et kui Eliisabet kuulis Maarja teretust, liigutas lapsuke end tema ihus. Ja Eliisabet sai täis Püha Vaimu ja hüüdis valju häälega ning ütles: "Õnnistatud oled sa naiste seast ja õnnistatud on sinu ihu vili! Kes olen mina, et mu Issanda ema tuleb minu juurde? Sest vaata, kui sinu teretuse hääl kostis mu kõrvu, hüppas lapsuke suurest rõõmust minu ihus. Ja õnnis on see, kes on uskunud, et läheb täide, mis Issand

temale on öelnud". Siis Maarja ütles: "Minu hing ülistab Issandat ja mu vaim rõõmustab Jumalas minu Õnnistegijas."
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, peaaegu iga inimese elus tuleb ette olukordi, kus tuleb anda lubadusi ja vahel ka lausa töotusi. Kõige levinum on ehk küll abielutöötus, kuid on ka palju ameteid, millesse astumisele eelneb töötus või vanne. Samuti võib usklik inimene olla vahel ülevas meeleolus ja õhata: Issand, ma tulen täitma sinu tahtmist!

Kuid töötuste andmise ülevus ei kesta kaua - kaua kestab nende täitmine. Samas kõigest kaua - mitte igavesti... Seda teades peame raskustes kindlaks jääma, sest need mööduvad, Jumala kirkus on aga igavene - nendele kes jäävad lõpuni kindlaks.

Me palvetame: Kyrie...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, iga vanem inimene mäletab oma noorusaega. Arengutingimused olid igapäev erinevad, lapsepõlv võib olla olnud nii õnnelik kui õnnetu. Kuid ühe iseärasuse poolest erineb noorusaeg kõigest hilisematest eluperioodidest: nooruses on kõik ikkagi seiklus, milles suurt osa mängib avastamisrõõm. Siis sünnib ju kõik esimest korda... ja isegi esimene patt, esimene karistus, mille see kaasa tõi, patukahetsus ja kogu loost saadud õppetund taanduvad inimese mäluks seikluseks, mida aastate pärast kohmetunud heldimusega meenutatakse.

Nooruses on inimene julge, sest tal ei ole ju veel halbu ja kartlikuks tegevaid kogemusi, mis hoiataksid juba ette, kust saab haiget, mis osutub pettuseks, millest kujuneb vajalik õppetund. Samuti aitab kulumata organismi paindlikkus nii mõnestki vapustusest kiiresti toibuda. Nagu tänases evangeeliumiski - vanem inimene oleks võinud ingliti kohates lihtsalt südameinfarkti saada, kuid nooruke neitsi Maarja kogus end kiiresti ja suutis olukorda mõistlikult hinnata: kuidas see saab sündida, kui ma mehest ei tea, usutles Maarja ingliti. Väga loogiline vastuväide. See tähendab: kui mina nüüd jään uskuma, et minust saab Jumala ema, siis kuidas saaksin veenduda, et ka Jumal seda teab? Sest millest ma võiksin ära tunda, et isik, kes väidab end olevat Jumalast lähtunud sõnumitooja, pole lihtsalt minu ettekujutuse vili? Inglil aga on vastus olemas: ei, see ei ole ainult unenägu, see ei toimu ainult sinu peas, sest vaata, sinu sugulane Eliisabet on samuti imelisel viisil last ootama jäänud, tema, keda arvati olevat viljatu - mine, vaata järele! See on sullegi märgiks.

Ja tõepoolest, Eliisabeti kohates saab Maarja kinnituse: ingliti sõnum pidi olema üleloomulik, sest Eliisabeti lapseootusest polnud talle rääkinud ükski inimene. Siis rõõmustabki Maarja kõigest südamest, tunneb seda rõõmu, mis inimesele vaid harva osaks saab - tunneb, et tema elul on mõte. See hetk annab talle jõudu ka hiljem, kui argipäeva hirmud ja mured ta jälle endasse haaravad.

Armsad õed ja vennad: "Ilus on surra, kui oled veel noor," võib nii mõnigi inimene tagantjärele õhata. Ilus oleks olnud surra enne, kui saime tundma maailma kurjust. Just Jõulude ajal käib see mõte paljudel läbi pea. Sest oleks ju nii kaunis panna aeg seisma just sel hetkel, kui kõik on veel hästi: ingliti kuulutus on läinud täide, Jumal on saanud inimeseks ja lamab sõimes, oodates kolme kuningat ja nende kingitusi.

Kuid aeg ei peatu - ei peatunud siis, ei peatu praegugi. Noorena on ilus surra võibolla siis, kui muud valikut ei ole. Kuid varane surm on ka kurb, sest siis jääb ju kõik pooleli, jäävad ära kõik need õppetunnid ja saavutused, mis võimaldaksid pika elutee lõpusirgel öelda koos apostel Paulusega: "Ma olen võidelnud head võitlemist, minu jooksmine on jõudnud lõpule, oma usule ma olen jäänud kindlaks" (2Ti 4,6). Aamen.

